

Lời Trần Tình

Bernard Nguyễn Đăng

Để đáp lại một trong những mục tiêu của trại Nhịp Cầu, tôi xin góp chút ít tâm tình đến với quý Trưởng, qua giấy viết, thay vì hiện diện để cùng sống, hoặc để cùng thấy lại những sinh hoạt quen thuộc của những ngày xưa cũ, vì lý do còn sói con ở nhà không người trông nom.

Vì không biết rõ số Trưởng tham dự trại, và không biết bao nhiêu Trưởng sẽ san sẻ hết tâm tình của mình trong khoảng năm (5) tiếng đồng hồ dành cho việc tâm tình trong ngày trại, tôi chỉ mong ké vào khoảng thời gian trống trước khi quý Trưởng quây quần lại với nhau trong tình người, tình anh chị em trưởng Hướng Đạo Việt Nam rừng rục.

Trước hết, tôi suy tư về chữ “Trưởng” mà hầu hết quý trưởng hiện diện đều ít ra cảm thấy mình, dầu muốn hay không, cũng mang lấy trọng trách của chức vụ làm “Trưởng.” Tôi mãi mãi băn khoăn về tư cách của một người mang thiên chức làm “Trưởng.” Nếu tôi đã có lần đứng ra nhận lời “Tuyên hứa” của một Hướng đạo sinh, liệu tôi vẫn mãi sống đúng thiên chức người nhận lời hứa của một em Hướng đạo sinh chăng? Tôi có tiếp tục tiến thân, để theo kịp với đà tiến bộ của xã hội hiện đại chung quanh tôi không? Tôi có vui tươi chấp nhận những thay đổi tất định và khiêm nhượng nhận chân những yếu điểm [*weakness,*] những bất toàn [*imperfectioness,*] để rồi cùng nhau, già lẫn trẻ, giàu lẫn nghèo, thiên tài lẫn kém chữ, chúng ta cùng đồng hành về “nguồn thật.”

“Tu thân,” chai chữ này không mấy lạ đối với văn hoá Á Đông. Vì chưng mọi đấng với chữ nghĩa như bác sĩ, luật sư, tướng tá, kinh thương gia xuất thân từ quê hương bốn nghìn năm văn hoá của chúng ta, cũng đã phải cấp sách đến trường để ôm cho bằng được một tấm giấy to dăm ba thước treo trên vách trước khi mở cửa

hành nghề. Rồi lại phải liên lý học bồi dưỡng mỗi năm (continuing education) để cái bằng hành nghề tiếp tục mang cái giá trị căn bản của chức năng nghề nghiệp. Còn chúng ta, những người trưởng Hướng Đạo, chúng ta có cập nhật hoá kỹ năng của chúng ta để đáp ứng nhu cầu của thanh thiếu niên của thời đại của tam thiên niên này không.

“Tuởng-Leader,” có phải là người lãnh đạo không? Nếu “Trưởng-Leader” là người lãnh đạo, vậy thì hai chữ “Lãnh đạo” mang một ý nghĩa gì trong phong trào Hướng Đạo? Cứu cánh (End) của phong trào Hướng Đạo là xây dựng giới trẻ. Còn phương tiện (Means) nào chúng ta dùng để giúp thanh thiếu niên Việt hải ngoại đạt đến cứu cánh? Yếu tố then chốt còn lại là phương cách (Way) Phương cách mà chúng ta đã đang và sẽ áp dụng vào phương tiện để đạt đến cứu cánh có đáp ứng nhu cầu của giới trẻ ngày hôm nay không?

Kế đến, chúng ta không thể tách rời với không gian mình đang sống, dầu nóng chết người vào hạ, lạnh cóng xác thân vào đông. Với thời gian chúng ta cho là tạm dung, nhưng đã hơn mười, hai mươi hoặc gần ba mươi năm sống trên mảnh đất mà chúng ta đã không được sinh ra, không nói tiếng mẹ đẻ; nhưng rồi mặc nhiên chấp nhận một qui luật của đời sống, một truyền thống sinh hoạt Hướng Đạo nước sở tại. Chúng ta đã chấp nhận cuộc chơi, không phải với sự sôi động của thời Kha sinh ở quê nhà; không phải với sự sống còn trong chức năng của một người Thiếu Trưởng với đàn thiếu sinh đầy nhiệt huyết, đầy nét vui tươi, và chan chứa sự hồn nhiên. Chúng ta đã tự do chấp nhận, vì cuộc chơi hôm nay không phải là của chúng ta, nhưng là của thế hệ con cái, của những người trẻ, họ mong mỗi có những người trưởng không phải chỉ đến với các em bằng thiện chí, bằng hy sinh; nhưng bằng cả

những kiến thức “ắt có và đủ,” và một phong cách lãnh đạo, trong tư tưởng, lời nói và hành động.

Tôi mãi suy tư về tương quan giữa những người làm “Trưởng.” Rất nhiều người trong chúng ta đã gần hoặc đã ngoài tuổi năm mươi (50.) Chúng ta đã một lần thề hứa sống đời Hưởng Đạo, chúng ta đã thuộc nhàu lời Hứa, mười (10) điều Luật Hưởng Đạo. Vậy có bao lần chúng ta nhìn lại lòng mình và hãnh diện về đức trung thành với lời giao ước; sự can trường sống theo mười điều luật, và lòng hy sinh vô vụ lợi trong từng chuỗi ngày; sống tự do với lý tưởng Hưởng Đạo mãi mãi nhắc nhở chúng ta cái điểm phúc sống thay cho biết bao “Trưởng” hoặc hàng triệu các em thiếu niên Việt Nam hiện đang sống bên kia bờ Đại dương mơ ước được vui hát vang bài ca : “Anh em chúng ta chung một đường lên..”

Chúng ta ngồi lại với nhau hôm nay, chúng ta có còn nhớ chẳng bài ca năm xưa: “Ngồi bên nhau, nhưng lòng chúng ta có gần bên nhau.....?” ngồi bên nhau, nhưng chúng ta có cùng nhìn về một hướng không.

Chúng ta có cùng nguyện ước đan vai sát cánh để tiếp tục hành trình của các Trưởng tiền bối để xây dựng cơ đồ gia đình Hưởng Đạo Việt Nam? Chúng ta hiên ngang hứa sẽ xây dựng một tinh thần đồng đội (*Team work,*) trong đó không có cần nhằn cau có [*No Complain*] khi làm việc; không chỉ trích [*No Criticize*] khi ngồi lại, và không lên án [*No Condemn*] khi vắng mặt nhau. Trong tinh thần cầu tiến vươn lên của một dân tộc mang dòng máu tiên rồng, tôi tin rằng chúng ta thừa sự “sắp sẵn” để làm với tất cả sức người [*our hands,*] làm với khối óc thông minh Trời ban [*our head,*] và với tất cả lòng thành [*our heart.*] Chúng ta đã tận dụng phương tiện truyền thông một cách hữu hiệu chưa? Nhưng, “truyền thông là gì?” Phải chăng là những dòng chữ viết ra trên giấy (*written*), những lời trao gửi khi đối diện hoặc qua điện thoại (*verbal*), có khi chỉ bằng cử chỉ (*body*

language), hoặc cũng có khi ngay trong sự im lặng (*silence*) cũng đã nói lên nhiều lắm rồi. Chúng ta đã sử dụng truyền thông một cách lạc quan và khách quan không? Chúng ta có sử dụng truyền thông đúng mức, đúng cách vào trong phương cách phục vụ giới trẻ không?

Nói chung, tôi hơi suy nghĩ vu vơ về những chuyện không mang lại tiền bạc, không đưa mình lên nấc thang địa vị. Nhưng tôi đã suy tư, và tư duy mãi về cái “Thân” của mình. Càng đắn đo nghĩ ngợi, càng thấy mình tu chưa đủ, thành ra tiếp tục tu, “tu cái thân.” Đây là những tâm tình vụn vặt tôi góp nhặt để đóng góp vào những khoảng thời gian trống trải trong chuyến hành trình về đất trại, hoặc của những phút giây tâm tình trong kỳ trại hiếm có này. Tôi không mong lời khen và cũng không còn chỗ trong lòng để chất chứa thêm những lời chê. Tôi chỉ mong là công cụ hữu dụng để mang lại sự hoà bình, góp củi đốt bùng dậy tinh thần lạc quan và ý chí vươn lên của một người Hưởng Đạo Sinh Việt Nam, đã một lần đơn sơ tự nguyện nâng cao cánh tay thề nguyện sống đời Hưởng Đạo; đã nhuần thấm truyền thống Hưởng Đạo trong một đất nước với một lịch sử sáng ngời.

Rồi khi chia tay, xin quý Trưởng cùng tôi chúng ta thề hứa mãi mãi mang lấy sứ mệnh [*mission*] của một người hưởng đạo sinh với châm ngôn: “*Hưởng Đạo một ngày, là Hưởng Đạo trọn đời*”. Chân thành cảm ơn thì giờ quý báu của quý Trưởng. Chúc quý trưởng trọn hưởng cuộc trại với chan chứa tình người. Người đồng hương Việt tha hương. Người Trưởng Hưởng Đạo Việt Nam.

Bernard Nguyễn Đăng
Dallas-Texas.

